

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. F.**, bytem, zast. JUDr. Boženu Zmátlovou, advokátkou se sídlem Dvořákova 5, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2014, č. j. KUJI 7272/2014, sp. zn. OOSČ 924/2013 OOSC/301,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2014, č. j. KUJI 7272/2014, sp. zn. OOSČ 924/2013 OOSC/301, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 15. 11. 2013, č. j. MMJ/OD/18708/2013-11 JID: 147590/2013/MMJ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku

dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 12. 8. 2013 v 10:44 hod. na ulici Havlíčkova v Jihlavě, ve směru jízdy k ulici Fritzova, jako řidič motorového vozidla zn., držel za jízdy v ruce telefonní přístroj. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že se přestupku, který je mu kladen za vinu, nedopustil a že rozhodnutí správního orgánu je postiženo vadami a nepřezkoumatelné. Tyto vady žalobce spatřuje v tom, že správní orgán prvního stupně neprovedl výslechy svědků tak, aby z jejich výpovědí bylo možno přesně určit situaci na místě, kde mělo dojít k dopravnímu přestupku. Z výpovědí policistů podle žalobce nelze provést rekonstrukci děje tak, jak se tento podle jejich tvrzení měl stát (není zřejmé, kde přesně svědci stáli či se pohybovali, zda se pohybovali po chodníku nebo po vozovce, není zřejmý jejich zorný úhel, jejich postavení, zda k projíždějícímu vozidlu stáli bokem či čelem, zda žalobce spatřili skrze čelní, boční nebo zadní sklo). Žalobce namítá, že správní orgán se spokojil s uvedením vzdálenosti od projíždějícího vozidla a jejich tvrzením, že žalobce viděli držet v ruce telefonní přístroj. Přitom vzhledem k situaci, kdy žalobce přestupek popřel a odmítl jej projednat v blokovém řízení, jedná se o spornou věc, kde dokazování neslouží k pouhému přezkoumání, zda se přestupek stal, ale i k tomu, aby byly zjištěny a eventuálně vyvráceny všechny pochybnosti ohledně svědeckých výpovědí. Rozpor žalobce spatřoval v tom, že svědek prap. P. M. uvádí, že si byl bezpečně jistý tím, že viděl hovorové zařízení, ale zároveň si není schopen vybavit, jak toto vypadalo. Provedený výslech, kdy není zřejmé, co vlastně mohli policisté vidět, zakládá podle názoru žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 58/2003).

Dále namítá, že úkolem správních orgánů není pouhé konstatování a odůvodnění závěrů policistů, ale zejména to, aby provedly náležitá šetření a zaznamenaly skutečnosti, jež se staly a dostály tak zásadě materiální pravdy ve správním řízení. Rovněž je nezbytné, aby výpovědi policistů, zvláště pokud je v jejich tvrzeních rozpor, nepovažovaly automaticky za pravdivé – jediné tak bude zachována „rovnost zbraní“. Žalobce nesouhlasí s názorem, že žalobce má právo se vyjádřit k věci a klást svědkům otázky, v důsledku čehož je v podstatě přenášena odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu ze správního orgánu na žalobce. Má za to, že správní orgán je povinen zjišťovat rozhodné okolnosti z úřední povinnosti a že se správní orgán nemůže spokojit s tím, že vyslechne svědky a podezřelého z přestupku a následně vydá rozhodnutí, jež zjevně nelze opřít o jím zjištěné skutečnosti a nelze takové rozhodnutí ani přesvědčivě zdůvodnit.

Žalobce připomíná, že na místě silniční kontroly se v momentě, kdy se hlídka policie seznámila s jeho stanoviskem k nařčení z přestupku, rozpoutala diskuze na téma výchovy jeho dětí, což ho vzhledem k tomu, že to s projednávanou věcí nijak nesouviselo, značně popudilo. V tomto jednání je podle názoru žalobce třeba spatřovat skutečnost, jež vyvolává vážnou pochybnost o jejich nepodjatosti a čistě profesionálním přístupu k prošetření věci. Správní orgán se odvolal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 19/2007, avšak opomenul, že na místě se v době projednávání přestupku rozpoutala „slovní přestřelka“, ze které lze usuzovat, že postup policistů mohl být zatížen i právě touto výměnou názorů. Na projednávaný případ proto bylo přiléhavější aplikovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 83/2010.

Žalobce namítá, že správní orgán ve svém rozhodnutí vychází pouze z výpovědi svědků – policistů, které transformoval do odůvodnění rozhodnutí, aniž by se blíže zabýval jejich pravdivostí a uskutečnitelností. Skutkový stav zachycený správním orgánem je podle názoru žalobce zcela nedostatečný, když z minima skutečností, které správní orgán zjistil ohledně faktických skutkových okolností, zaznamenal toliko jediný ověřitelný údaj – vzdálenost svědků k projíždějícímu vozidlu. Ze svědeckých výpovědí je podle žalobce zřejmé, že vzhledem ke vzdálenosti k projíždějícímu vozidlu měli na rozpoznání skutečnosti, že měl za jízdy telefonovat, naprosté minimum času (svědkyně Nykodýmová měla na zaznamenání skutečnosti, že v ruce drží nějaký předmět, do něhož mluví, pouhé 0,43 s, svědek M. ještě méně). Vzhledem k tomu, že se svědci pohybovali po frekventované vozovce za velkého provozu či v její těsné blízkosti, museli dbát na bezpečnost svou i ostatních účastníků silničního provozu, a je tedy zřejmé, že tito nemohli v tomto časovém intervalu a za tehdejších okolností bezpečně a nepochybně sledovat, zda skutečně telefonoval, nebo měl např. pouze zvednutou ruku. Podle názoru žalobce je vyloučeno, aby svědci za jimi popsané situace mohli hodnověrně postřehnout skutečnosti, které tvrdí. V této souvislosti žalobce opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 83/2010.

Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že z něj není zřejmé, co k věci před správním orgánem vypověděl on. Zatímco v případě svědků jsou v odůvodnění rozhodnutí doslovně převzaty jejich celé výpovědi, žádné závěry z výpovědi žalobce v odůvodnění rozhodnutí nalézt nelze.

Žalobce shrnuje, že správní orgán rozhodl v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Postupem, který správní orgán prvního stupně zvolil, nemohl zjistit a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, a rovněž tímto postupem došlo k porušení principu materiální pravdy. Dále žalobce namítá, že správní orgán nebral zřetel na ust. § 7 odst. 1 správního řádu a nejednal nestranně. Namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jeho základních práv garantovaných zejména čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že námitky, které žalobce uvádí v žalobě, se svým obsahem v podstatě shodují s námitkami, které uplatnil v odvolání a se kterými se žalovaný řádně a podrobně vypořádal, odkazuje se svým vyjádřením na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není stíženou žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost postupu správních orgánů v této věci.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje proto, aby byla zamítnuta.

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, Dopravního inspektorátu Jihlava ze dne 22. 8. 2013, oznámení přestupku ze dne 12. 8. 2013 sepsané na místě spáchání přestupku, které neobsahuje ani podpis ani vyjádření žalobce. Správní spis dále obsahuje úřední záznam Policie ČR ze dne 22. 8. 2013, sepsaný pprap. Bc. L. N., výpis z evidenční karty řidiče – žalobce a záznam o podání vysvětlení, dle něhož žalobce k věci uvedl, že s přestupkem nesouhlasí.

Dne 4. 10. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 24. 10. 2013 v 09:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a v jeho průběhu byl proveden důkaz listinou – přestupkovým spisem Policie ČR, a důkazy výpověďmi svědků – zasahujících policistů Bc. L. N. a P. M. V průběhu ústního jednání žalobce navrhl provedení výslechu svědka Z. F. Správní orgán prvního stupně tohoto svědka vyslechl dne 15. 11. 2013.

Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, č. j. MMJ/OD/18708/2013-11 JID: 147590/2013/MMJ, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 3. 2. 2014 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 7272/2014, sp. zn. OOSČ 924/2013 OOSC/301, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce byl napadeným správním rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla držel za jízdy v ruce telefonní přístroj. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 12. 8. 2013 v 10:44 hod. na ulici Havlíčkova v Jihlavě řídil motorové vozidlo a následně byl kontrolován hlídkou Policie ČR, podstatou projednávané věci však zůstává vyhodnotit, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení držel v ruce hovorové zařízení, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů Bc. L. N. a P. M. podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem ze dne 22. 8. 2013, ze kterých vyplývá, že žalobce jako řidič motorového vozidla držel v pravé ruce telefonní přístroj. Na druhé straně potom stojí tvrzení žalobce podepřené svědeckou výpovědí svědka Z. F., že žalobce za jízdy žádný telefon, hovorové nebo záznamové zařízení nedržel. Skutková verze popsána policisty je natolik rozdílná od skutkové verze popsané žalobcem, že je zřejmé, že jedna z nich nemůže být pravdivá. Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce (popř. jeho spolujezdců), není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.

Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporu se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, dostupný na www.nssoud.cz).

Případy, kdy byla důkazní situace obdobná té v nyní projednávané věci, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Zásadně jde o dvě linie judikatury. První z nich řešila situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp.

svědků – spolujezdců, a jiných důkazů není. Druhá linie se pak zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů. Spojujícím prvkem judikatury Nejvyššího správního soudu je názor, že každé podezření ze spáchání přestupku je třeba hodnotit individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

Soud má za to, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dostupný na www.nssoud.cz, v němž soud uvedl, že „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť ani zde nebyla shledána žádná okolnost vedoucí k závěru o jakémkoliv zaujatosti zasahujících policistů. Pokud žalobce namítá, že na místě projednávání přestupku se rozpoutala „diskuze na téma výchovy jeho dětí“, přičemž postup policistů mohl být touto výměnou názorů zatížen, soud stejně jako žalovaný k téže námitce konstatuje, že žalobce se o této skutečnosti nezmínil v průběhu ústního jednání, ale poprvé až v podaném odvolání, své tvrzení o probíhající „slovní přestřelce“ přitom nepodložil žádnými důkazy. U ústního jednání žalobce pouze namítl, že na místě přestupku vznikla diskuze, že se nestydí lhát, a ani z výpovědi svědka Z. F., který vypověděl, že na místě řešení přestupku došlo ke „slovní přestřelce“, které nevěnoval pozornost, nevyplývá, že by ze strany policejní hlídky došlo k ovlivnění projednáváného přestupku. Na základě uvedeného nezbývá než konstatovat, že v řízení se neobjevily žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné dospět k závěru, že policisté měli na věci jakýkoli osobní zájem. Naopak lze uzavřít, že tito pouze konali svou povinnost policejního orgánu a v jejich výpovědích popisujících skutkový stav se neobjevují žádné nepřesnosti nebo logické rozpory. Poukaz žalobce na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 83/2010 proto soud považuje za nepřipadný.

Soud neshledal na základě hodnocení postupu správních orgánů žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Soud považuje za rozhodné, že výpovědi policistů se navzájem shodují v tom, že po dořešení přestupku s jiným řidičem policisté spatřili žalobce jako řidiče protijedoucího vozidla, jak drží v pravé ruce telefonní přístroj. Oba svědci si byli bezpečně jistí, že se jednalo právě o telefonní přístroj (svědkyně N. navíc vypověděla, že „řidič do hovorového zařízení hovořil“) a shodně uvedli, že viděli část telefonu v ruce žalobce. Výpovědi policistů tedy soud považuje za vzájemně souladné, konzistentní a nevykazující žádné logické rozpory, které by vyvolávaly pochybnost o zjištění spáchaného přestupku. Rozpor soud nespatřuje ani ve výpovědi svědka M., který na jedné straně uvedl, že si byl bezpečně jistý tím, že viděl hovorové zařízení, ale

na druhé straně si nevzpomněl na barvu telefonu. Podle názoru soudu je zcela přirozené, že pokud se policisté soustředili na samotnou podstatu přestupku, tj. zda řidič drží v ruce telefonní přístroj, jejich pozornost zaměřená na konkrétní detaily telefonu již mohla být oslabena.

Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že žalobce za jízdy hovorové zařízení nedržel. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek (ačkoli žalobce neměl v době spáchání přestupku žádný bod v bodovém hodnocení řidičů), není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. To stejné potom platí i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké či jsou k ní v jistém postavení závislosti. Z téhož důvodu tedy soud nepovažuje za objektivní ani výpověď svědka Z. F., jakožto bratra a kolegy žalobce, i kdyby se soud přiklonil k závěru, že tato osoba byla skutečně předmětné silniční kontrole přítomna. K obdobným závěrům ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, dostupném na www.nssoud.cz. Svědek Z. F. nadto vypovídal natolik neurčitě a obecně (kromě přesvědčení, že žalobce za jízdy nedržel telefon, si nic nepamatoval a jízdě ani silniční kontrole nevěnoval pozornost), že jeho výpověď považuje soud stejně jako správní orgány za značně nevěrohodnou.

Pokud žalobce namítá, že z výpovědí svědků není zřejmé, kde přesně svědci stáli, jaký byl jejich zorný úhel k projíždějícímu vozidlu a další okolnosti, soud má za to, že určování těchto okolností nebylo předmětem dokazování, když podstatnou se jeví skutečnost, že oba policisté s jistotou viděli, že žalobce držel při řízení v ruce mobilní telefon. Stejně tak nebylo účelem provádět dokazování tak, aby bylo možné provést rekonstrukci děje. Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu patří k těm typům přestupků, jejichž spáchání lze často zjistit pouze vnímáním a pozorováním policistů, případně svědků. Žádná rekonstrukce děje by tedy nemohla přispět k objasnění situace, nelze totiž zopakovat identické místní podmínky spočívající ve stejné světelnosti, počasí, stavu vozidla, rychlosti apod.

Námítku, že správní orgán prvního stupně vycházel pouze ze svědeckých výpovědí, aniž by se blíže zabýval jejich pravdivostí a uskutečnitelností, žalobce uplatnil již v odvolání. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že úkolem policistů je dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu, a proto je jejich schopnost vnímat a zachytit porušení právních předpisů vyšší než u ostatních lidí. Pozornost policistů je zaměřena právě na dodržování předpisů účastníky silničního provozu, kdy v krátkých časových úsecích jsou ty druhy přestupkových jednání, které jsou zachytitelné pouhým zrakem, nepochybně schopni zaregistrovat. Soud na rozdíl od žalobce nevidí důvod, proč by zasahující policisté neměli být schopni na vzdálenost 5 - 6 metrů, resp. 3 - 4 metry rozpoznat, že žalobce skutečně držel v ruce telefonní přístroj. Za naprosto nepochopitelnou potom soud považuje argumentaci žalobce výpočtem času, který měli mít podle žalobce svědci na zaznamenání tvrzených skutečností. Výpočet uvedený v žalobě vychází ze vzdálenosti, po kterou měli žalobce pozorovat, ačkoli vzdálenosti uvedené svědky se zjevně týkaly vzdálenosti, ze které měli vozidlo žalobce

na dohled, tedy zcela jiné veličiny. Žalobcem uvedené časové údaje dosahující pouhých zlomků sekundy proto soud shledal zcela nepřipadnými.

Ani námitce, že z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, co k věci vypověděl sám žalobce, soud nepřisvědčil. Ze správního spisu je zřejmé, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou zachyceny jak výpovědi svědků, tak vyjádření žalobce - ať už v rámci podání vysvětlení, nebo v rámci ústního jednání. Žalobce měl příležitost vyjádřit se k věci po sdělení obvinění, bylo mu umožněno klást otázky svědkům i se vyjádřit k celé věci v závěru ústního jednání, přičemž všechna jeho vyjádření našla svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí, soudu tedy není zřejmé, v čem by měla být práva žalobce zkrácena.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dle jeho názoru dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce během řízení vozidla. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Mimo výpověď žalobce (který se omezil na pouhé tvrzení, že se přestupku nedopustil, aniž by předestřel svou verzi skutkového stavu) a jeho bratra (jehož výpověď byla posouzena jako značně nevěrohodná) nejsou k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich v podstatných rysech shodné a dostatečně určité výpovědi. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak těžko dokumentovatelných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně